

fit Standpunkt, og saa godt, som jeg maatte kunne det, forsøge at belyse det, skjøndt jeg beklager, at jeg ikke i mindste Maade er Ktyolog. Kommissionen gaar ud fra, at forskjellige Redsfaber skulle forbydes, navnlig Drivvaad, til dels Malevaad, Strygglis, Plumpstang, Malestang og maatte flere andre. Naar man i den Retning taler om, hvad der er anført for og imod Drivvaad, saa tror jeg, man omtrent vil have sagt det Væsentlige af, hvad der kan siges med Hensyn til de andre Redsfaber. Kommissionen siger nu, at Vaadene og disse andre Redsfaber ødelægge Ynglen, at Vaadene ødelægge Grøden, Bevogningen paa Havbunden, at Vaadene ødelægge de Bløddyr, som findes paa Havbunden, og som Fiskene skulle have deres Næring af, og at Vaadene endelig ødelægge den gydte Kog, Wggene, og at man altsaa tilintetgjør Ynglen paa den Maade. Jeg skal tillade mig at gennemgaa disse forskellige Punkter, som Kommissionen saaledes har nævnt. Hvad for det Første den Aaastand angaar, at Vaadene ødelægge Ynglen, saa finder jeg i N. Smidths Betænkning, at den største Ødelæggelse af Ynglen finder Sted derved, at man fischer de drægtige Fisk, og at det ofte ikke er muligt Andet end at fiske drægtige Fisk; thi man kan i mange Tilfælde ikke komme til at fiske dem, undtagen paa de Tider, hvor de komme til Kysten for at lege og altsaa ere drægtige. Det oplyses i Smidths Betænkning, og jeg har ogsaa fundet det i Krøyers: „Danmarks Fiske“, at man kan antage, at der i en Silberogn findes omtrent 68,000 Wg. Da der nu kan antages at være omtrent lige mange Han- og Hun Silb, saa vil Halvdelen deraf, omtrent 34,000 være det, man tilintetgjør ved at fange hver enkelt Silb. En D Silb er, som bekendt, 80 Stykker. Naar man multiplicerer det nævnte Tal 34,000 med 80, faar man 2,720,000. Ved at fange en D drægtige Silb vil man altsaa ødelægge 2,720,000 Silb. Nu har jeg læst i de offentlige Blade for kort Tid siden, at man en Nat, — jeg tror, det var under Stevens — har været saa heldig at fange indtil 1000 D Silb. Naar man multiplicerer dette Tal med det nævnte Tal, saa faar man ud, at man denne Nat under Stevens ved at fiske 1,000 D drægtige Silb har tilintetgjort 2,720 Millioner Fiskeæg eller vordende Fisk. Det er et Tal, som er saa stort, at, naar man gaar videre og tager alle de Fisk med, som fiskes Næret rundt, saa kommer man til Tal, som man har Vanfærlighed ved at udtrykke og Tanken Vanfærlighed ved at forestille sig. Disse Forhold gæve efter Smidth Anledning til, at man engangovre i Skotland, hvor 40,000 Fiskere beskæftigede sig med at fange Silb, tog under alvorlig Overveelse, hvor vidt man paa Grund af den ganske uhyre Tilintetgjørelse af vordende Fisk, som sker hver Gang man fanger

de drægtige Fisk, ikke burde skride til hemmende og forbydende Foranstaltninger. Kommissionen i Skotland kom ifølge Smidth til et Resultat, at naar en saadan Silbestime kom ind til Land for at lege, gaar en vis Del tabt, nemlig den, som tjener Andre til Næring, dels Novfisk og Novfugle og dels Mennesker. Med Hensyn til det Kvantum, som saaledes gaar tabt, kommer Kommissionen til det Resultat, at kun 5 pSt. bleve tagne af Fiskene, medens 95 pSt. gik til Novdyrene. Det var herefter indlysende, at, naar 95 pSt. af dette Kvantum gaar tabt til Novdyr eller paa anden Maade, og kun 5 pSt. gaa til Fiskerne, vil det være aldeles uden Indflydelse at søge at bringe de saa Procent, der komme Menneskene til gode, lavere ned; det vil efter disse Oplysninger ingen Betydning have, om man bringer det ned til 4, 3 eller 2 pSt. — Man ser, at, naar disse Drivvaad med smaa Masfæsker bruges, kommer en Masse Engæl — eller hvad Navn man nu vil give Fiskene, naar de ere komne ud af Wget — med op, og den Lanke ligger da nær, at denne Engæl var bleven til store Fisk, naar den ikke var kommen op med i disse Vaad; men Spørgsmaalet er, om den Lanke er rigtig. Al Næring i Havet har til sin Grundkilde — det tror jeg er rigtig — de smaa mikroskopiske Planter, af hvilke der findes et overordentlig stort Antal, saa at sige i enhver Vanddræbe. Af disse mikroskopiske Planter ernærer sig atter en stor Mængde mikroskopiske Dyr, som spise hverandre, efter som deres Størrelse tillader det. I det Hele taget hersker der i Havet den frieste Konkurrence i sin mest ubundne Stikelse. De større Dyr spise de smaa, saa vidt som Størrelsen paa nogen Maade tillader det. Efter de Oplysninger, som jeg har fundet hos Krøyer, spare de forskellige Fiskearter paa ingen Maade deres egen Engæl, idet Fiskeynglen i den forskellige Størrelse, som den kan have, spiller en meget stor Rolle som Næring i Havet for de større Fisk og de andre Novdyr. Det er altsaa et Spørgsmaal, om den Masse Smaafisk, man ser bliver trukket op med Vaadene, i Virkeligheden var bleven til store Fisk, hvis man ikke havde taget dem. Jeg har søgt forskellige Oplysninger om dette Punkt, men jeg har kun kunnet finde en Notits hos Smidth om, at Fiskeynglen er efterstræbt i saa stor en Grad i Havet, at kun omtrent 1 pSt. af, hvad der gaar tilgrunde af den, kan siges at tilintetgjøres af Mennesker, medens de øvrige 99 pSt. tages af Novfisk og andre Novdyr. Derefter skulde det altsaa ikke være anderledes, end at den Fiskeyngel, som man paa denne Maade tager op, kun for en meget ringe Del vilde være bleven til store Fisk, dersom man ikke havde taget dem op med disse Net, saa at man altsaa ikke kan gaa ud fra en modsat Betragtning og, støttet paa den, træffe forbydende Foranstaltninger mod Brugen af de Net, som der her